

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – Beli Manastir

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 2.11.2010.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje optuženog Branka Hrnjaka

Optuženi priznaje izvršenje krivičnog dela. Žao mu je što je porodica Čičak ubijena i što je tome prisustvovao.

Krajem avgusta 1991. godine prebegao je iz Zagreba u Beli Manastir. Tamo je sreo svog prijatelja Dušana Mančetu, šefa pogranične policije, koji mu je pomogao da se zaposli u saobraćanoj policiji. Jednog dana u oktobru 1991. bio je u dežurani sa kolegom Đurom Opačićem. Kod njih su došli optuženi Zoran Vukšić i Zoran Madžarac i rekli da četiri Hrvata treba da se odvezu u Komandu u Jagodnjak i da on pođe sa njima. Najpre se protivio, ali mu je Đuro rekao da je bolje da krene da ne bi bilo problema. Kada je izašao napolje, video je da je *marica* parkirana i da unutra sede četiri čoveka. Na mestu vozača sedeo je optuženi Slobodan Strigić, pored njega Zoran Vukšić dok su Zoran Madžarac i on seli pozadi. Krenuli su ka Jagodnjaku, ali nakon nekog vremena Vukšić je rekao Strigiću da skrene levo. Kada su prešli oko dva kilometra, Vukšić je naredio Strigiću da stane, da pojača muziku i da svi izađu napolje. Bilo mu je sve to čudno, ali mu je Vukšić rekao da radi što mu se kaže. Madžarac je jednog od Hrvata izveo i poveo ga napred, držeći ga ispod mišice. Iza njih dvojice krenuli su optuženi Vukšić, Strigić i on. Vukšić je izvukao nož i ubio čoveka u vrat. Zatim su na isto mesto doveli drugog i Vukšić mu je pucao iz pištolja u potiljak. Optuženi Strigić i on su se vratili do vozila a za njima Vukšić i Madžarac. Madžarac je izveo trećeg i njega je Vukšić takođe ubio pucajući mu u glavu. Na kraju su izveli i četvrtog, u koga je najpre pucao Vukšić, a zatim je Strigić iz puške zapucao u njegovom prahu, ali ne zna da li ga je pogodio. Vukšić je prišao Strigiću, zagrlio ga ranjenom rukom, poljubio ga i rekao mu *to, brate, to je za našeg brata Iliju*. Nakon toga su krenuli kod Madžarca na večeru. Kada su stigli do stanice policije, razdvojili su se, te je Madžarac prešao u svoj auto i išao prvi, za njim je u *marici* išao optuženi Strigić dok su ih optuženi Vukšić i on sledili u zelenoj *Ladi nivi*. Tada mu je Vukšić rekao da nikome ne pričao o onome što se dogodilo, inače će mu pobiti familiju. U stanu Madžarca su zatekli dve devojke, jedna od njih se zvala Violeta. Seli su za sto i Madžarac je izvadio dva ili tri novčanika i podelio novac na četiri dela. Nije hteo da uzme novac a nije video ni da je novac uzeo optuženi Strigić. Strigić je uzeo lične karte ubijenih i rekao *ništa mi nije žao ove trojice, ali mi je žao Ante, išli smo u školu zajedno*. Zatim je Strigić krenuo napolje, a za njim je otišao i on. Ovaj slučaj je prijavio komandiru policije Dušanu Madžarcu, ali mu je on rekao da čuti *da mu ne bi otišla glava*.

Porodicu Čičak nije poznavao. Tog dana, pre nego što su ubijeni, nije bio u njihovoj kući niti zna gde se ona nalazi. Optužene nije lično poznavao, ali je iz policijske stanice znao ko su oni. Optuženi Vukšić je u Belom Manastiru ima lošu reputaciju, važio je za najopasnijeg čoveka. Seća se da je imao veliku bradu i nosio plavu maskirnu uniformu. Nakon ovog događaja nije se više viđao sa optuženim Vukšićem dok je optuženog Strigića video 1996. i 1999. godine, kada mu je Strigić zapretio da ga ne pominje u vezi ovog događaja.

Suočenje optuženih Slobodana Strigića i Branka Hrnjaka

Optuženi su suočeni zbog razlika u njihovim odbranama. Optuženi Hrnjak je u istrazi dao dve izjave, prva se poklapa sa odbranom optuženog Strigića dok ga drugom mnogo više tereti. Optuženi su ostali pri svojim odbranama koje su dali sada na glavnom pretresu.

Saslušanje optuženog Velimira Bertića zvanog Vekac

Optuženi ne priznaje izvršenje krivičnog dela i ne oseća se krivim.

U drugoj polovini 1991. godine živeo je u Belom Manastiru. Bio je izviđač u specijalnoj jedinici policije, pod komandom Milana Jarića. Neko vreme je bio zadužen za *maricu* tj. za prevoz. Tako je jednom, zajedno sa još dva policajca, iz Novog Nevesinja u SUP Beli Manastir dovezao Hrvata Josipa Ćosića. Sa njim u jedinici bio je optuženi Slobodan Strigić. Takođe, na početku bio je i optuženi Vukšić, ali je on ranjen u akciji na naselje Kozarac i tada je izbačen iz jedinice. Dobili su zadatak da idu u Kozarac u čišćenje i pregled terena tj. da pronađu zaostale pripadnike hrvatskih snaga. Pregledali su kuće i seća se da je čuo da je uhvaćena jedna osoba koja je bežala. U toj akciji nije pucao. Seća se da se pričalo da je u akciji jedno lice ubijeno i jedno ranjeno, ali ne zna detalje. Optuženi Vukšić je bio u akciji, ali nije video šta je tačno radio.

Nikoga nije tukao u zatvoru u policijskoj stanici. Postojale su dve prostorije za zadržavanje i on je nekoliko puta silazio dole da bi video da li tamo ima njegovih poznanika jer je želeo da im pomogne. Nikada ih nije terao da pevaju četničke pesme, ali je dok je bio u dežurani čuo da su pevali. Nikada nije primenjivao silu prema Hrvatima jer mu je majka Hrvatica. Smatra da ga svedoci lažno terete jer je njegova porodica imala problema sa Branimirom Glavašem i on je rekao da će im se osvetiti.

Seća se ubistva porodice Čičak jer je bio zadužen da na lice mesta odveze inspektora Zdravka Obradovića, doktoricu Plavšić i jednu medicinsku sestru. Tamo se bili i neki policajci, ali ih nije on vozio. Stajao je sa strane, ali nije razgledao tela jer se širio smrad. Sva četiri tela ležala su na jednom mestu. O njihovom ubistvu ne zna detalje.